

Ds. D. Chr. Overduin

ZIEKEN EN BEJAARDEN

't Is voorjaar. De wind is nog koud. Toch bot-
ten de bomen uit. Heesters tooien zich met een
fijn, fris groen. Sommige prunussoorten hebben
hun bruidsjurk aangetrokken. In de vroege mor-
gen is de lucht vol van vogelgeluiden. Ze zing-
en en kwetteren dat het een lust is...

Als je gekweld wordt door pijn en zorg heb je
weinig oog voor de omgeving. In de barre tijd
van Israëls slavendienst in Egypte zal er niet
veel tijd overgebleven zijn voor meditatie of
een wandelingetje in de natuur. Zo zie je maar
weer hoe betrekkelijk en gebonden we zijn te-
midden van de wonderen.

Laten we beginnen met "Zonnestraal". 't Ligt
daar zo mooi verscholen achter en in het bos.

Graag wil ik alle zieken en bejaarden harte-
lijk groeten namens allen.

Als slot neem ik een enkel woord over van
een reeds lang overleden professor:

"Ik ben toch zo moe. Alles aan en in mij is
zo moe. Mijn ogen zijn bijna te moe om te
zien, mijn oren om te horen, mijn longen om
adem te halen. Mijn geest is bijna te moe om
te denken, mijn hart om te kloppen, mijn wil
om te willen. Alsof de kern uit mijn leven

verdween. En slechts een schim van leven overbleef.

En voortdurend de gewaarwording dat nu zo aanstonds vlees en hart bezwijkt. Zo blijft er niet veel over. Blijft er eigenlijk niets over. Maar. Maar. Maar.--

Hij blijft over, de ONBEZWEKENE, de ONBEZWIJK-BARE, in Wien mij àlles overblijft. Ik wil mij laten leven, laten lijden, laten sterven door Christus...taalkundige onzin...maar geestelijke waarheid behoeft zich aan geen grammatica te storen....

Hij, de goede Herder, wordt nooit moede. Ook nietmoede om mij de verzekering te herhalen: Ik geef Mijn schapen het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid. In die geruststelling stelt Hij mij gerust. Hij zelf is mijn levende, tegenwoordige Geruststelling, vol van genade en van tederheid en van trouw....

Ook ik ontvang honderdduizendmaal meer zegeningen dan ik verdien. Die toch, al waren ze nog honderdduizendmaal zoveel, mijn gemis niet kunnen weg nemen.

Het gewone ritme van 't leven is dit: Uit de nood, in de nood, er weer uit, er weer in -- als de beweging van de slinger in 't uurwerk. Voor mij lijkt 't wel zo: al dieper in de nood, al dieper, al dieper.

Alsof de doodsklokken luiden, aldoor, aldoor. Nu kan ik niet veel beter doen dan wachten, zo geduldig mogelijk, dat straks met groot feestgeweld de grote éénmalige tegenbeweging komt: Nu er uit, voor goed en voor eeuwig..

D.C.O.

oo00oo